

Dr. KOVÁCS LAJOS

AZ EVANGÉLIUM HIRDETÉSÉNEK ÁLLANDÓ IDŐSZERŰSÉGE

Lelkészavatató egyházi beszéd

Mk 4,1—8; Mt 5,20

A magvető példázata, a könyörülő szamaritánus és a tékozló fiú példázataival együtt, gyermekkorunk óta jóismerősként követ életutunkon. Nem véletlen, hogy Jézus sok hangulatos, színes, lenyűgöző példázata közül a hívő keresztyén és közelebbről unitárius ember gondolkozásához és szívéhez ez a három példázat tudott a legközelebb férkőzni. Ennek a közkedveltségnek oka elsősorban abban áll, hogy ezek a példázatok szemléletességükkel és mélytartalmú mondanivalóikkal ma, közel kétezer esztendővel elhangzásuk után is, magukkal ragadnak, állásfoglalásra készítenek, a magasrendű valláserkölcsei szemlélet mindig időszerű voltára eszméltetnek.

A bibliai tudósítás szerint Jézus a magvető példázatát a Genezáreti tó partján, nagy sokaság jelenlétében mondta. Tehát tanítása mindenki felé hangzott, aki mondanivalóját érdeklődéssel és hívő lélekkel hallgatta.

Van azonban alapigénknek egy második része is, amelyet Jézus a hozzá legközelebb állókhoz, tanítványai szűkebb köréhez intézett, figyelmeztetésül, szerető intésképpen: „Mondom néktek, hogy ha a ti igazságotok nem több az írástudók és farizeusok igazságánál, semmiképpen sem mehettek be az Isten országába.”

Alapigénk első része a Zsinati Főtanácsunkra összegyűlt egyházi és világi vezetőink, az egyházköri és egyházközségi képviselők és a gyülekezet minden tagja felé hangzik. Annak második része pedig útmutatás kíván lenni azoknak az ifjú lelkesléstvéreinknek, akik ma ünnepi felavatásban részesülnek.

A magvető példázatában Jézus arra az elvi jelentőségű kérdésre adott választ, hogy van-e célja a lelki magvetésnek? Erdemes-e, sok ellenkező látszat ellenére is, rendszeresen, megszakítás nélkül prédikálni az evangéliumot?

Jézus tanítványai és népe körében szüntelenül, fáradhatatlanul szórta a magot, megtorpanás nélkül végezte a lelki magvetés áldott munkáját. Missziói tevékenysége közben tapasztalnia kellett, hogy az elvetett mag fejlődésének útjában sok nehézség és akadály jelentkezett. Sok fáradság, aggodás és szeretet kárba vészett, sok beszéd és tanítás pusztában elhangzott szóvá vált. Azt is megtanulta, hogy a lelki magvetés eredménye szemmel nem mindig látható, nem mindig kézzelfogható. Abban való bizonyossága azonban megingathatatlan volt, hogy a munka valamilyen eredményt mindig felmutat. Ezért arra a kérdésre, hogy van-e értelme a lelki magvetésnek, teljesen derülátó, határozott feleletet adott. Ez a válasz, amely minden idők hívő, imádkozó emberének szól, hangsúlyozza,

hogy *érdemes*, és mert *érdemes*, *kell* az evangéliumot szüntelenül hirdetni, mert annak eredménye előbb, utóbb, de diadalmasan nyilvánvalóvá válik.

Mi is a mai ünnepnapon áhitatos lélekkel, szent felelősségérzettel és hivatástudattal kérdezzük: vajon érdemes-e és ezért kell-e az evangéliumot hirdetnünk? Vajon életünk, hitünk, prédikálásunk kedves-e Isten előtt? A megpróbáltatásban gazdag, de dicsőséges egyházi múlt letűnt világából, a mai napon számonkérésre szellemalakjakkal élénk álló elődeink, több mint négy évszázados történelmünk sok kiváló személyisége, lángoló lelkületű egyházi és világi vezetője és egyszerű, buzgó gyülekezeti tagja, valamint ennek a zsinati Főtanácsnak szeretetközössége előtt megállhatunk-e emelt fővel, nyugodt, tiszta lelkiismerettel? Elmondhatjuk-e, hogy a Dávid Ferenc magasztos szellemével megszentelt jézusi örömmüzenetet gyülekezeteinkben töretlenül, diadalmasan hirdettük? Elmondhatjuk-e, hogy a jézusi életprogram legfőbb vallás erkölcsi parancsolatait nem csupán hirdettük, hanem *varió* emberi erőnkkel megvalósítani is próbáltuk? Van-e helyünk és mondani-valónk a napról-napra mind teljesebben kibontakozó új világunkban? Van-e szükség reánk, unitárius egyházra? Nem vált-e prédikálásunk időszerűtlenné? Van-e jogunk, erkölcsi alapunk hívceink lelki életét továbbra is vezetni, alakítani, formálni, irányítani?

Ezekre a kérdésekre, Jézushoz hasonlóan a mi válaszuk is derülátó, bizakodó. Múltunk bizonyítja, hogy mint egyház, mint a Jézus szellemét hordozó lelki közösség hivatásunkat mind a mai napig teljesítettük. Tiszta meggyőződéssel hiszszük és hirdetjük, hogy az unitárius egyháznak, amely minden időben az állandó fejlődésnek, soha meg nem szűnő lelki és szellemi újjászületésnek hirdetője volt, amelynek hívei az egyszerű, tiszta egyistenhit és a józan ész szemüvegén keresztül tekintenek a világba, és az élet tényleges adottságainak figyelembevételével igyekeztek és fokozott mértékben igyekeznek ma építeni az eszményi életet, van ma és lesz a jövőben is időszerűsége és méltó helye az áldottabb, boldogabb s jövőt hirdető és munkáló új társadalmi rendben is. Mert mint egyház, mint a Jézus szellemét hordozó lelki közösség minden időben megadtuk a császárnak, ami a császáré, azt, ami a mindenkori világi hatalmat joggal megillette. Ez vallásunk szelleméből egyenesen, természetszerűen árad. Mi soha nem zártunk be a bibliai tanítás elvont elefántcsonttornyába; a mi vallásunk soha nem volt csupán elmélet. Hazánk mindennapi életének érverésében, nemes törekvéseiben, mindenekelőtt pedig a béke megőrzéséért folytatott következetes, tiszteletreméltó tevékenységében vallásunk és hitünk legfőbb parancsolatainak szellemében minden időben részt vettünk és részt kívánunk venni a jövőben is.

Ezért hirdetjük, hogy *érdemes*, és mert *érdemes*, ezután is, ezen a szószéken és minden szószéken, minden szertartási szolgálatunkban és minden adandó alkalommal lángoló lélekkel, szent meggyőződéssel hirdetnünk kell a hitet és szeretetet az értelem világosságával egybekapcsoló, az Istenbe vetett feltétlen bizalmat és igaz emberséget szüntelenül árasztó jézusi evangéliumot.

Kedves Ifjú Lelkésztestvéreim! Mindaz, amit eddig elmondottunk, minden tekintetben vonatkozik reátok is. De ezen felül, szent többletképpen hangzik felétek a jézusi figyelmeztetés is: „Ha a ti igazságotok nem több az írástudók és farizeusok igazságánál, semmiképpen nem mehettek be az Isten országába.“ Körülbelül így hangzott Jézus határozott követelménye tanítványai felé: nektek az Isten dicsőségét és nagyságát feltétlen bizonyossággal hirdető prófétákká, az evangéliumi életprogram lángoló lelkületű, félelmet nem ismerő, halált megvető apostolaivá, misszionáriusaiavá kell magasztosulnotok. Nektek az én tanításaim szellemében meg kell tanulnotok és mindennapi életetekben gyakorolnotok kell az Istenben való feltétlen hit mellett az egymás iránti feltétlen szeretetszolgálatot,

amely nem ismer különbséget zsidó és szamaritánus között, de gyakorolja a szenvedő és segítségre szoruló felebarát önzetlen megsegítését, nemzeti és vallási hovatartozásra való tekintet nélkül.

Mi is, kedves ifjú lelkésztestvéreim, sokat várunk, követelünk tőletek. Az az igényünk, hogy példaadó családi életetekkel, általános magatartásokkal és cselekedeteitekkel Jézus-tanítványokká váljatok. A lelkesi hivatás teljesítése közben igazán adódik alkalom, kísértés, lehetőség a lehangolódásra, megtorpanásra, közömbössé válásra, meghasonlásra. Ugyanakkor azonban ez az áldott terület, ahol lélek szerinti szeretetmunkátok nyomán virágok nyílnak, hálás tekintetek rátok szegződnek, hit és bizalom magasba törnek, egyszóval munkátok gyümölcsei, a hittel és szeretettel végzett vetés áldott eredményei nyilvánvalókká válnak.

A magvetés munkáját magvetők végzik. Egyházunk magasztos hivatását csak akkor gyakorolhatja eredményesen, ha a lelki magvetés nehéz, felelősségteljes, de áldott munkájának a végzésében minden tekintetben megfelelő, hivatásuk magaslatán álló magvetőkkel rendelkezik. Ezek a lelki magvetők ti, lelkeszeink vagytok. Sok tekintetben tőletek, lélek szerinti szeretetszolgálatotoktól, istenhittetektől és jézustanítványi lelkületetektől függ egyházunk fennmaradása és eredményes tevékenysége. Legyetek azért jézusi értelemben jézustanítványok, akik ha kell, életeteket is feláldozzátok az eszméért, az evangéliumi életprogram teljesítéséért.

Legyen ez az ünnepi áhitat áldott ösztönzés arra, hogy a ti életetek és mindannyiunk élete szebbé, tartalmasabbá, gazdagabbá, élni érdemessé és Isten előtt kedvessé váljék.

Isten áldása legyen felavatásban részesülő ifjú lelkésztestvéreink szeretetszolgálatán. Legyenek áldottak templomaink, hogy azokban vasárnapról-vasárnapra diadalmasan hangozzék a szent hivatásunkra emlékeztető evangélium és az Istent dicsőítő zsoltár. Isten áldása legyen szeretett egyházunk hitet ébresztő, szeretetet és békességet árasztó, tiszta evangéliumot hirdető szolgálatán. Legyen áldott a szent hajlék és ez az imádkozó gyülekezet. Istennek, életünk adójának, gondviselő Atyánknak legyen hálaadás, köszönet, dicsőítés, mindörökké. Ámen.

FAZAKAS ENDRE

MINDEN DOLGOTOK SZERETETBEN MENJEN VÉGBE

1Kor 16,14

Szeretem a hajnal érkezését, amikor a világosság győz a sötétség felett. Szeretem a harmatos, madárdalos reggelt, mert minden harmatcsepp olyan, mint a szeretteink szemében az örömkönnny, minden madárdal himnusz az életnek. Szeretem az életefadó napfényt, a szomjat oltó esőcseppeket, a csendes, sima vizeztükrű tavat, mely olyan, mint a tiszta szív, a békés és nyugodt lélek.

Szeretem a sas szabad szárnyalását, mely olyan, mint az embert formáló nagy gondolat, a ringó búzatáblát, a mindennapi kenyér áldott ígését, a mosolygó gyermekarcot, mely ártatlanságról, bizalomról és jóságról beszél. Szeretem a csöndes estét, amikor az éjszaka fekete palástjával ráborul a világra, mert